

Гвардієць народної освіти

«Доброго дня, дорога моя, люба Віро Іванівно». Так починаються численні листи, які пишуть ветерану педагогічної праці Тучинської школи-інтернату Вірі Іванівні Андрійчук її вихованці. Вони пам'ятають свою наставницю незалежно від того, коли закінчили школу. І це найдорожчий скарб кожного вчителя, що цілком зрозуміло: значить, недаремно прожив життя і дійсно сів вічне, розумне, добре, як це робила повсякчас Віра Іванівна — шанована, вмiла вихователька, справжній педагог, гвардієць народної освіти, невтомна трудівниця, чудовий організатор багатьох добрих справ.

Народилася вчителька на Полтавщині. Втім, якби вона цього не розповідала, все одно співрозмовники відразу здогадалися б самі: дуже вже контрастувала м'яка мелодійна говірка того краю з вимовою наших західних теренів.

Коли почалася Велика Вітчизняна, за плечима у Віри Іванівни були вже сім класів та навчання в медичному технікумі Кременчуга. Але все пішло шкереберть: у грудні сорок другого її разом з іншими молодими людьми вивезли до Німеччини. Про працю у бауерів старий педагог і нині, не одне десятиліття потому, не хоче і не може згадувати — настільки ці роки рабства були тяжкими, настільки вони виснажили тіло і душу.

Після повернення додому (а припало це на переможний 1945-й) Віра Іванівна завершила середню освіту та поступила і з відзнакою закінчила Рівненський учительський інститут. Трудова діяльність молодого фахівця розпочалася в Дроздові, де довелося очолити педколектив місцевої школи. Правда, ненадовго: через три місяці Андрійчук призначили інспектором райвно. Та доля розпорядилася так, що Дроздів відпустив свого директора ненадовго: 1950-го Віра Іванівна повертається у це село знову і упродовж двох десятиліть, до початку семидесятих років, викладає дітям українську мову і літературу.

Останнє місце роботи педагога — Тучинська школа-інтернат, а її трудовий стаж складає понад три десятиліття.

Відчуваючи від роботи велике задоволення, вчителька дуже любила дітей і

все тепло свого гарячого серця, все материнське почуття, знання і вміння віддавала їм, допитливим і таким неповторним. Паралельно намагалася вивчити кожного учня, знайти ключик до кожного серця. А ще — невтомно працювала над собою. Тож не дивно, що Вірі Іванівні притаманні найкращі риси педагога — воля, цілеспрямованість, наполегливість, витримка, рішучість, вимогливість, справедливість. Разом з тим, ця вчителька

відзначалася надзвичайною добротою, чуйністю, скромністю і тактовністю, вона була готова прийти на допомогу як вихованцям, так і колегам.

Такою, до слова, Андрійчук залишається і донині. Приклади? Будь ласка. Торік у колишнього директора Тучинської школи-інтернату Л.Г. Басовець трапилось велике нещастя — вся її сім'я потрапила в аварію. Як тільки Віра Іванівна почула про цю біду, то, незважаючи на похилий вік та хвороби, активно опікувалась зазначеним і домоглася для потерпілих допомоги. Зауважу: не для своїх родичів, а для зовсім чужих людей. Але така вже в неї вдача, така натура. Бо не може спокійно пройти повз чуже лихо, повз чужий біль.

Так, світ не без добрих людей. Вони були, є і будуть. На них тримається світ, на них тримається життя.

Зовсім недавно В.І. Андрійчук відзначила своє 75-ліття. Від імені райради ветеранів ми сердечно вітаємо ювілярку та разом з її вихованцями і колишніми колегами хочемо сказати: спасибі Вам, дорога Віро Іванівно, за велику творчу працю, за людяність і доброту.

Тамара БАХТІНА,
відповідальний секретар райради ветеранів